

nyttet rundt om i Landets Tvangsarbejdsanstalter, men det maa overlades de enkelte Anstalter at prøve sig frem. En lignende Bestemmelse „kan“ og ikke „skal“ staar i det næste Stykke, hvori det hedder, at i Reglementer for Tvangsarbejdsanstalter kan optages Bestemmelser om Undervisning og Opdragelse af Lemmerne samt Belønninger for god Opførsel, ved hvilke, saa vidt Forholdene tillade det, de gældende Regler om Strafarbejdes Fuldblydelse efterlignes. Ogsaa her er det vort Ønske, at Udviklingen man gaa i den Retning, som vi her pege paa, uden at vi driste os til at fremsætte noget almindeligt Paa bud derom. Desuden maa det jo erindres, at Tvangsarbejdsanstalter væsentlig ere kommunale Anstalter. Vi vise altsaa en vis Courtoisie over for den kommunale Selvstændighed ved ikke at sige „skal“. Det næste Stykke indeholder en Udvidelse af Disciplinærstraffene i Tvangsarbejdsanstalterne, idet der til disse kan føjes, at Anstaltens Bestyrelse efter dertil af Stedets Politimester i hvert enkelt Tilfælde meddelt Samtykke kan for grovere Uordener ikende Lemmerne Indskrænkning i Kosten og staaende Arrest samt de mandlige Voldsforbrydere, over for hvilke andre Straffe have vist sig uvirksomme, legemlig Revselse efter de i denne Lov givne Regler. Den Bestemmelse, som Folketinget forkastede i Samlingen 1896—97, var en Bestemmelse om, at der i Tvangsarbejdsanstalter skulde kunne anvendes Legemsstraf over for alle de der anbragte Personer. Her indskrænke vi os til at foreslaa Legemsstraf bragt til Anvendelse over for mandlige Voldsforbrydere. Dette er i og for sig ret naturligt. Naar man i alle andre Strafanstalter, baade Fængsler og egentlige Strafanstalter, anvender legemlig Disciplinærstraf, og vi saa sige: Vi ville anbringe Voldsforbrydere i Tvangsarbejdsanstalter, fordi vi anse det for at være en passende Straf for dem, saa vilde der ikke være nogen Mening i, at man ikke over for disse Personer skulde kunne anvende de disciplinære Straffe, som de vilde være blevne undergivne, naar de ikke vare blevne hensatte i disse Anstalter, men i almindeligt Fængsel.

Saa tilføjede vi en Bestemmelse, som vi haabe, maa kunne faa en vis praktisk Be-

tydning, vi sige: Indrettes en Tvangsarbejdsanstalt alene for Voldsforbrydere og for Personer, over for hvilke de almindelige Tvangsarbejdsanstalters Disciplinær midler have vist sig utilstrækkelige, kan legemlig Revselse efter denne Lovs Regler bringes i Anvendelse paa der anbragte Mandspersoner. Det er vist lidet heldigt, naar man er gaaet til at anbringe Voldsforbrydere sammen med Betlere og Løsgængere. Naar man nu indfører Tvangsarbejde som Straf for Voldshandlinger og enkelte andre egentlige Forbrydelser, saa er det rigtigt at udsondre de paagældende, og vi have givet Anvisning paa, at hvis en saadan Anstalt bliver indrettet, kan der i denne anvendes Legemsstraffe efter denne Lovs Regler, det vil sige denne Lovs Regler med Hensyn til Fuldblydelsesmaaden.

Der er endnu en Bestemmelse i Lovforslaget, som er stærkt skærpene, og som jeg skal tage med her. Den findes i § 13, hvor det hedder, at ved Udmaaling af Straffen skal det tages i Betragtning som en meget skærpene Omstændighed, om den skyldige er en arbejdssky Person, der søger Erhverv ved Forbrydelser eller ved egne eller andres usædelige Handlinger. Det er blevet stærkt fremhævet under den offentlige Forhandling om denne Sag, at man burde skride strengere ind mod professionelle Forbrydere, og det er et Paalæg om en strengere Indskriden, der gives i denne Paragraf.

Jeg vender mig nu til den lysere og festligere Side ved dette Lovforslag, som bestaar i, at vi mildne Straffen. Her er da de to Bestemmelser i §§ 9 og 10, indeholdende Strafformildelser af meget betydelig Rækkevidde. § 9 bestemmer, at i de Tilfælde, i hvilke ifølge den bestaaende Lovgivning den laveste for en Forbrydelse fastsatte Straf er Fængsel paa Vand og Brød, kan Straffen under formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i mindst den dobbelte Tid. Der er her en dobbelt Tendens, dels en Tendens til at faa Strafarten Fængsel paa sædvanlig Fangekost sat i Stedet for Strafarten Fængsel paa Vand og Brød, og dels en Tendens til at faa Strafformildelse for de Personer, der gaa ind under Lovbestemmelsen, altsaa saadanne, der straffes